

vejelser. Harmeldrøftelserne ville forhåbentlig resultere i en klar tilkendegivelse heraf.

Som afslutning på sin omtale af problemerne omkring NATO nævnte udenrigsministeren Grækenlandspørgsmålet. Regeringen fandt det helt afgørende som NATO-partner klart at markere sit standpunkt til det, der skete i Grækenland. Central var den sag, der var rejst af Danmark, Norge, Sverige og Holland for Europarådets menneskerettighedskommission. Regeringens holdning betød ikke, at Danmark ikke var indstillet på at fortsætte og udbygge de dansk-græske handelsforbindelser.

Hvad udviklingslandene angik, måtte man i de kommende år forudse en stigende dansk indsats for at udfylde rammerne i regeringens bistandsplan, der var fremlagt i forrige samling. Denne plan sigtede på, at Danmarks bistand skulle nå op på 1 pct. af nationalindkomsten i 1972-73.

På længere sigt måtte målet for al hjælp til udviklingslandene være, at de blev i stand til at klare sig ved egne kræfter ved, at de bl. a. ved eksport fik mulighed for at skaffe sig de fornødne valuta-indtægter. Det var regeringens politik aktivt at virke for, at der på det handelspolitiske område fandt en udvikling sted til fordel for udviklingslandene. Det var først og fremmest inden for GATT og UNCTAD, at disse problemer skulle drøftes.

Sluttelig kommenterede ministeren kort resultaterne af Kennedy-runden set fra et dansk synspunkt. Der var opnået betydelige toldindrømmelser for næsten alle industrivarer. På den anden side var det beklageligt, at forhandlingerne ikke havde ført til noget brud på den traditionelle landbrugsprotektionisme. Det var regeringens hensigt under de kommende forhandlinger i GATT at arbejde videre med overvejelserne om internationale varearrangementer for landbrugsvarer.

Per Hækkerup (S) kunne give sit partis tilslutning til regeringens politik, som den var skitseret i udenrigsministerens redegørelse.

Han beskæftigede sig indgående med det almindelige sikkerhedspolitiske perspektiv og imødegik en række af de argumenter, som blev fremført af modstandere af Danmarks medlemskab af NATO. Han konkluderede i, at Danmark burde fastholde hovedlinjerne i vor udenrigspolitik. Det var i u-landsarbejdet, i FN-arbejdet, i NATO-samarbejdet, i det europæiske og nordiske samarbejde, der lå en fremtid for Danmark.

Per Federspiel (V) fandt, at ministerens redegørelse gav et meget sandfærdigt billede af aktuel dansk udenrigspolitik. Han fastslog, at der bortset fra enkelte yderliggående standpunkter stort set var enighed i folketinget om Danmarks forhold til udlandet. Det var nødvendigt at koncentrere den udenrigspolitiske aktivitet om forhold, som var væsentlige, og som vi var i stand til at udøve en egentlig indflydelse på, ikke mindst forhold, der berørte danske interesser.